

SỰ CHẾT ĐÃ BỊ NUỐT MẮT TRONG SỰ THẮNG PHỤC SINH

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 15:50–58

“**50** Hỡi anh em, tôi đoán quyết rằng thịt và máu chẳng hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư nát không hưởng sự không hay hư nát được. **51** Đây là sự mầu nhiệm tôi tỏ cho anh em: Chúng ta không ngủ hết, nhưng hết thảy đều sẽ biến hóa, **52** trong giây phút, trong nháy mắt, lúc tiếng kèn chót; vì kèn sẽ thổi, kẻ chết đều sống lại được không hay hư nát, và chúng ta đều sẽ biến hóa. **53** Vả, thể hay hư nát này phải mặc lấy sự không hay hư nát, và thể hay chết này phải mặc lấy sự không hay chết. **54** Khi nào thể hay hư nát này mặc lấy sự không hay hư nát, thể hay chết này mặc lấy sự không hay chết, thì được ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Sự chết đã bị nuốt mất trong sự thắng. **55** Hỡi sự chết, sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? **56** Cái nọc sự chết là tội lỗi, sức mạnh tội lỗi là luật pháp. **57** Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta. **58** Vậy, hỡi anh em yêu dấu của tôi, hãy vững vàng, chớ rung động, hãy làm công việc Chúa cách duredặng, vì biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu.”

Gợi ý bài học Sau khi chứng minh sự phục sinh của Chúa Giê-xu là nền tảng của đức tin Cơ Đốc và giải thích về sự sống lại của thân thể, sứ đồ Phao-lô kết thúc chương 15 bằng cách bày tỏ vinh quang cuối cùng của người tin Chúa khi Đấng Christ tái lâm. Trong suốt thư thứ nhất gửi hội thánh Cô-rinh-tô, mỗi khi giải quyết những nan đề trong Hội Thánh, Phao-lô đều giữ hai chân lý trọng tâm đó là thập tự giá và sự phục sinh của Chúa Giê-xu Christ. Đối với ông, đây không chỉ là giáo lý, nhưng là nền tảng để giải đáp mọi vấn đề của đời sống Cơ Đốc.

Phao-lô mở đầu bằng một lời khẳng định rất rõ ràng: "Hỡi anh em, tôi đoán quyết rằng thịt và máu chẳng hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư nát không hưởng sự không hay hư nát được" Ở đây "Thịt và máu" không chỉ nói đến thân thể vật chất, nhưng chỉ bản chất con người sau khi A-đam phạm tội. Đây là thân thể đang chịu sự già nua, bệnh tật, sự hư nát và cuối cùng là sự chết. Vì vậy, với thân thể hiện tại, con người không thể bước vào Vương quốc đời đời của Đức Chúa Trời. Đây chính là giới hạn lớn nhất của nhân loại. Con người có thể giữ gìn sức khỏe, kéo dài tuổi thọ hay đạt được nhiều thành tựu trong cuộc sống, nhưng không ai có thể tự mình vượt qua sự hư nát của thân xác. Nhưng Phao-lô không dừng lại ở sự tuyệt vọng. Ông công bố một "mầu nhiệm" mà Đức Chúa Trời đã bày tỏ: "Đây là sự mầu nhiệm tôi tỏ cho anh em: Chúng ta không ngủ hết, nhưng hết thảy đều sẽ biến hóa". "Mầu nhiệm" ở đây không phải điều con người có thể suy luận bằng lý trí, nhưng là chương trình cứu chuộc chỉ Đức Chúa Trời mới có thể mặc khải. Phao-lô cho biết sẽ có hai nhóm người khi Chúa Giê-xu tái lâm đó là những người đã qua

đời sẽ được sống lại trong thân thể vinh hiển. Những người còn sống sẽ không cần trải qua sự chết nhưng sẽ được biến hóa ngay lập tức. Điều đó sẽ xảy ra: "trong giây phút, trong nháy mắt, lúc tiếng kèn chót" Đó là hành động quyền năng của Đức Chúa Trời. Trong khoảnh khắc ngắn nhất, Ngài sẽ biến đổi thân thể hư nát này thành thân thể không còn hư nát. Điều đáng chú ý là sự phục sinh không phải là hủy bỏ con người cũ để tạo nên một con người khác, nhưng chính con người ấy sẽ được biến đổi và mặc lấy một thân thể mới, vinh hiển và đời đời.

Phao-lô tiếp tục cho thấy ý nghĩa của sự phục sinh không chỉ là được sống lại, nhưng còn là sự chiến thắng hoàn toàn trên tội lỗi và sự chết. Ông công bố: "Hỡi sự chết, sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu?" Trong phân đoạn này, tội lỗi và sự chết được nhân cách hóa như những thế lực chống nghịch Đức Chúa Trời. Từ khi A-đam phạm tội, sự chết đã thống trị toàn thể nhân loại. Con người sống dưới nỗi sợ hãi của sự chết và bị tội lỗi cai trị. Nhưng qua thập tự giá và sự phục sinh của Đức Chúa Giê-xu Christ, quyền lực của sự chết đã bị đánh bại. Đối với người tin Chúa, sự chết không còn là điểm kết thúc của cuộc đời, nhưng trở thành cánh cửa bước vào sự sống đời đời. Bởi đó, dù hôm nay chúng ta vẫn phải đối diện với bệnh tật, đau khổ và cả sự chết, chúng ta không còn phải sống trong sự sợ hãi nữa. Đấng Christ đã chiến thắng sự chết, và chiến thắng của Ngài cũng là chiến thắng của những người thuộc về Ngài.

Sau khi trình bày toàn bộ giáo lý về sự phục sinh, Phao-lô kết luận bằng một lời khuyên rất thực tế: "Vây, hỡi anh em yêu dấu của tôi, hãy vững vàng, chớ rung động, hãy làm công việc Chúa cách dured luôn, vì biết rằng công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu." Đây là đích đến của toàn bộ chương 15. Phao-lô nhấn mạnh ba điều. Thứ nhất, hãy đứng vững trong đức tin. Người tin Chúa không được dao động trước những giáo lý sai trật, cũng không được lung lay trước áp lực hay cám dỗ của thế gian. Thứ hai, hãy luôn sốt sắng trong công việc Chúa. Đức tin nơi sự phục sinh không khiến chúng ta thụ động chờ đợi thiên đàng, nhưng trở thành động lực để phục vụ Chúa nhiều hơn trong hiện tại. Thứ ba, mọi sự khó nhọc trong Chúa đều có giá trị đời đời. "Công khó" ở đây không chỉ là làm việc, nhưng là sự lao nhọc, hy sinh và chịu đựng vì Tin Lành. Có thể thế gian không nhìn thấy, không ghi nhận hay không tưởng thưởng những điều ấy, nhưng Đức Chúa Trời đều biết. Vì Chúa đã sống lại, nên mọi sự phục vụ, mọi giọt nước mắt và mọi sự hy sinh trong Chúa đều không bao giờ trở nên vô ích.

Kết luận: Người thật sự tin vào sự phục sinh sẽ có một cách sống hoàn toàn khác. Họ không còn đặt hy vọng nơi những điều chóng qua của thế gian, cũng không tuyệt vọng trước bệnh tật, tuổi già hay sự chết. Họ hiểu rằng thân thể hiện tại chỉ là nơi ở tạm thời, còn thân thể vinh hiển đang chờ đợi mình trong ngày Đấng Christ trở lại. Chính niềm hy vọng ấy giúp họ đứng vững giữa mọi thử thách, tiếp tục trung tín hầu việc Chúa và kiên trì yêu thương người khác, dù không được ai biết đến hay ghi nhận. Bởi họ biết chắc lời hứa của Đức Chúa Trời: "Công khó của anh em trong

Chúa chẳng phải là vô ích đâu." Đó là niềm hy vọng, là sức mạnh và cũng là động lực để mỗi Cơ Đốc nhân tiếp tục bước đi cách trung tín cho đến ngày gặp Chúa trong vinh quang.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Lời hứa về thân thể phục sinh và sự sống đời đời đem đến cho bạn hy vọng gì?
2. Phao-lô khuyên: "Hãy vững vàng, chớ rúng động, hãy làm công việc Chúa cách dư dật luôn." Có điều gì đang khiến bạn dao động trong đức tin hoặc chậm trễ trong công việc Chúa?
3. Bạn đang âm thầm phục vụ hoặc hy sinh điều gì cho Chúa mà đôi khi cảm thấy không ai biết đến hay ghi nhận? Câu Kinh Thánh: "Công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu." khích lệ bạn tiếp tục trung tín ra sao?